

Medens en Partreder ikke bør kunne befri sig for at bære sin Del af de Udgifter, der ere en Følge af en Rejse, som han selv har været med til at beslutte — eller imod hvilken han i alt Fald ikke har i rette Tid protesteret — navnlig heller ikke derved, at han abandonnerer eller afstaa sin Skibspart til sine Medredere, stiller Sagen sig anderledes, naar der er Tale om Udgifter til nye Rejser eller til Reparation af Skibet efter fuldendt Rejse. Her synes det at være billigt, saaledes, som navnlig den tyffe Skovlov Art. 468 har gjort, at give det Mindretal, som er imod Beslutningen om at indlade sig paa nye Foretagender, der kunne medføre store Udgifter medens Tiderne maaske ere meget ugunstige, saa at Tabet muligvis endog kan overstige hele Skibets Værdi for Djebliffet — et Middel til at frigøre sig for at tage Del i disse Udgifter og denne Risiko ved at afstaa sin Part i Skibet til Majoriteten. Herpaa gaar Lovforslagets § 18 ud. Det kan næppe siges, at den der givne Regel er ubillig imod Majoriteten, naar der, som det foreskrives i Paragraffens 2det Punktum, inden en vis kort Frist — 3 Dage efter at Beslutningen er tagen eller, hvis Mindretallet ikke har været tilstede da Beslutningen toges, efter at Meddelelse derom er gjort til Mindretallet — af dette afgives skriftlig Erklæring til den bestyrende Neder om, at det ikke vil være med til det nye Foretagende og derfor foretrækker at afstaa sin Del i Skibet. Majoriteten faar da Lejlighed til at overveje, om det fastholder den tagne Beslutning, men gør den det, er det naturligt, at den bærer hele Risikoen, ligesom iøvrigt ogsaa hele Fordelen, af det Foretagende, som den i Modsatning til Minoriteten anser for heldigt eller som den i alt Fald har sine Grunde til at ønske udført trods den dermed forbundne Risiko. Men den foreslaaede Løsning kan ej heller siges at gaa Minoriteten for nær, navnlig heller ikke derved, at Afstaaelsen af Skibsparten skal gøres uden alt Vederlag. Det er nemlig klart, at der overhovedet ikke vil blive Spørgsmaal om en saadan Afstaaelse undtagen i Tider, da Skibe eller Skibsparter ere af ringe Værd; er den paagældende Skibspart virkelig af nogen stor Værdi i Djebliffet, saa vil Gjeren eller Gjerne naturligvis sælge, hvortil der jo haves fuld Frihed efter § 20, i Stedet for at abandonnerer den. Og vel kan det siges, at om end Skibsparten ikke i Djebliffet maatte være sælgelig, saa lider Gjeren dog maaske et Tab derved, at han affkøres fra at afvente bedre Tider; men dertil kan da erindres, at han derved at indtræde i Neder-Interessentstabet

overhovedet er indgaaet paa en Forpligtelse til i Almindelighed at tilskyde, hvad der kræves til at holde Nederiforretningen i Gang, ikke kan beklage sig over, at der, naar han bliver uenig med Flertallet om Fortsættelsen af Nederiforretningen, stilles ham Valg imellem at underkaste sig Flertallets Bestemmelse eller — at udtræde, det sidste vel at mærke uden Tab for Medrederne. Tab bør han ikke kunne paaføre disse, og derfor kan der heller ikke tillægges ham Ret til at forlange Nederiet opløst, jfr. nedenfor § 22; kan han da ikke sælge sin Skibspart til Medredere eller andre, er der ikke anden Udvej tilbage, naar han ikke vil tage sin Del i de besluttede Udgifter, end at afstaa Parten uden Vederlag til Medrederne. At det er en Betingelse for denne Afstaaelse, at Skibsparten ikke er særlig behæftet, er en Selvfølge, og ligeledes forstaar det sig af sig selv, hvad der udtales i sidste Punktum af § 18's 1ste Stykke, at den afstaaede Skibspart bliver at dele mellem de øvrige Medredere i Forhold til deres tidligere Andel i Skibet. Da det ikke er Meningen, at Medrederne skulle have Fordel af den af den udtrædende Partreder tegnede Forsikring paa den afstaaede Skibspart, gives fremdeles i sidste Stykke af § 18 den Regel, at Medrederne ere solidarisk forpligtede til at tilsvare Forsikringspræmien for Tiden efter Afstaaelsen.

Det kan endnu bemærkes, at den Partreder, som paa den omhandlede Maade afstaa sin Skibspart, i Medfør af Bestemmelserne i det 2det Stykke af den følgende § 21, vil kunne blive personlig forpligtet, i Forhold til Skibspartens Størrelse, overfor Tredjemand ogsaa for de efter Afstaaelsen stiftede Nederiforpligtelser, forsaavidt Tredjemand ved Stiftelsen af disse var vidende, og ej heller burde være vidende, om Afstaaelsen. For hvad han paa denne Maade maatte komme til at udrede, vil han imidlertid have Regresret mod Medrederne.

Lovforslagets § 19, der handler om Fordeelingen af Gevinst og Tab paa Partrederne, i Forhold til deres Andel i Skibet, gaar, som det vil ses af Paragraffens 2det Stykke, ud fra, at Gevinstfordeling skal finde Sted i Forbindelse med Regnskabsaflæggelsen, dog med den, i Forholdets Natur grundede Indskrænkning: forsaavidt der ikke haves nødvendigt Brug for Pengene i Nederiforretningen. Spørgsmaalet herom maa i Tilfælde af Strid kunne forelægges Retten til Afgørelse. Idet der iøvrigt henvises til hvad ovenfor er bemærket til § 15 om Tiden for Regnskabsaflæggelse, skal her endnu kun bemærkes, at der selvfølgelig i Nederikontrakten